

Людмила Филипова

АНТИХТОНЪТ НА ДАНТЕ

enthusiaст

Людмила Филипова

АНТИХТОНЪТ НА ДАНТЕ

enthusiaст

София, 2021

Людмила Филипова
АНТИХТОНЪТ НА ДАНТЕ

Всички снимки, за които не е изрично упоменато друго,
са от личния архив на автора.

© Людмила Филипова, автор, 2010, 2015, 2021

© Небойша Зорич, дизайн на корицата, 2021

© Фетхи Карадуман, снимка на автора, 2021

© Костадин Димов, снимки, 2021

© Enthusiast – запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-397-4

Към повечето сцени от този роман читателят може да разгледа снимки и артефакти, които да го насочат към нови следи в описаната история. Те са приложени на интернет адреса:

www.mastileniat-labirint.com

като виртуален музей на следите към Антихтон.

Снимките могат да се търсят по категории, наименувани по местностите, в които се развива действието на романа. Читателят може нагледно да провери какво са видели или открили героите.

В „Антихтонът на Данте“ са публикувани и десетки цитати, имена и бележки от автора. Допълнителните материали целят да облекчат читателя и да му спестят ровене по справочници и исторически източници. Всеки упоменат факт е следа от Мاستиления лабиринт.

Изгубването в следите не е фатално, защото „Антихтонът на Данте“ може да се чете и просто като роман, чийто краен облик ще определите самите вие.

ПРОЛОГ

Флорентинска легенда разказва как в края на XVII век търговец на антична поезия с прякор Вергилий решил, че е открил математическа формула, по която може да се разшифрова „тайната на десетте“, скрита в „Божествена комедия“ от Данте Алигиери.

Той вярвал, че в нея е записано най-важното послание до хората, затова опитал да я популяризира. Разказвал я на литератори, издатели, библиотекари, учени и дори на разни религиозни и тайни общества. Но никой не вземал думите му на сериозно. Легендата завършва с това, че няколко месеца преди да почине, търговецът записал откритата от него формула на последната страница на стар екземпляр от *Божествена комедия* и я депозирал в библиотека „Валичелияна“, на площад „Киеза нуова“ в Рим. Формулата гласяла:

$33+33+34=100$ песни = 10×10 ; $\Rightarrow 10$ кръга $\times 10$ сфери = 34 Ад + 33 Рай + 5 Чистилището; $28 = \leq \geq$ в движението; $\Rightarrow 72 \times 139 = 10\ 008$;
 $8 \rightarrow \infty$ в $9-10 = -1\infty$ $10 = +/- / 10\ 000 = 9 + 1 = +/- /$ Антхитон

ИСТОРИЯТА ДОТУК

Този роман може да се чете като самостоятелен, но също така и като втора част на „Мастиленият лабиринт“.

За онези, които са чели „Мастиленият лабиринт“, вече е ясно, че героинята Вера Кандилова изследваше следите на легендарния Орфей, които я отведоха до историята за скрития от тракийския мъдрец кивот. Възможността да го намери до такава степен я завладя, че тя се впусна в рисковани приключения. Почти всички следи обаче сочеха останките

на мистично изчезнала преди хилядолетия цивилизация, считана от съвременните историци за първата в света. Зародила се на Балканите преди около 9000 години, тя е изчезнала по неизвестни за нас причини и днес за нея се знае твърде малко. Например, че тя е създала първата протописменост, най-точния календар, обработвала е първа злато, сол, цветни метали, строила е храмове и пирамиди и първа приела идеята за единствения Бог. Поради липса на официално име Вера ги нарече *меандрити* заради знака *меандър*¹, който бил ключов за културата им.

Следите свършваха край пещерата Дяволското гърло в Родопите. Според очевидци археоложката била видяна за по-

¹

Меандърът е един от най-разпространените световни символи. Днес повечето хора го наричат „най-известната гръцка плетка“. За първи път се е появил преди 9000 години в Централните Балкани, изобразяван от първата цивилизация в света, кодираща информация със знаци. Според броя на точките, в които се свързват страните му, може да е с 5, 6, 7, 8, дори 9 върха.

следно да влиза в нея. Но никога не се появила обратно. Местно дете твърдяло пред полицията, че забелязало и едър, висок мъж да влиза след нея. Но и мъжът не бе открит впоследствие.

Въпреки неимоверните усилия на спасителния екип тялото на Вера Кандилова не бе намерено в дълбините на пещерата. А трудните условия по време на издирването не им позволили да влязат по-надълбоко. Палеонтолози обясниха, че изчезването на жената вероятно се дължи и на факта, че пещерата е „без дъно“. Каквото и да означава това.

Въпреки многобройните опити на учени и водолази да стигнат до неизследваните в нея тунели и галерии, никой никога не се бе връщал от гърлото ѝ. И независимо от тоновете дървени трупи, тела, животни, боклуци, потънали в него, никога нищо не бе излизало в другия ѝ край. Казват, че по света има стотици подобни пещери, провокирали безсмъртни легенди и истории...

Иманярът Фъч, който помагаше на Вера Кандилова да издирва следите на изчезналата цивилизация, успя да публикува някои от находките и откритията, които бяха направили заедно. Истерията покрай издирването ѝ допълнително подсили интереса към публикациите му, които бяха цитирани даже от „Нешънъл джиографик“ и Би Би Си. Така Фъч стана световноизвестен и замина да живее в Лондон – стара негова мечта. Опита се да популяризира и историята за древния ръкопис, който Вера бе открила в Рим, наречен Мاستиленият лабиринт. Но никой не му повярва поради липсата на доказателства.

Годеникът на Вера, Калоян, продължи да продава климатични инсталации и печки и да чака своята любима. Ариман отново изчезна, така както се бе появил.

А баща ѝ, професор Кандилов, се поболя да търси изгубената си дъщеря. Обърна се за помощ към специалисти и колеги от цял свят, включително и към стария си познат генерал Алберто Валдини от италианските военни сили. И те също се включиха в спасителната акция.

ЕДНО

Страница първа започваше със следния цитат:

*През мен в града печални се отива,
де в мъки вечни стене и скърби
на грешните тълпата нечестива...*

Песен трета („Ад“¹)

РИМ, 25 НОЕМВРИ 2008 Г.

В натежалото от дъждовни облаци небе проблесна точка и започна да расте.

Превърна се в хеликоптер, който кацна на покрива под звука на гърмящия двигател. Перките му още сечаха въздуха, когато медиците от спешния екип се затичаха с носилка към вратата му. Внимателно поставиха върху нея безжизнено тяло и хукнаха обратно към входа на болница „Света Лучия“.

Носилката летеше по широкия коридор. Лампите присветваха по тавана като котешки очи, докато специалистите от екипа преминаваха през крилата на металните врати.

Около носилката тичаха няколко души. Един от докторите се опитваше в движение да определи състоянието на пациентката, като проверяваше жизнените ѝ показатели. До него медицинска сестра поддържаше стойката със система физиологичен разтвор, включена в дясната ръка на лежащата жена. Едър млад мъж с бледо като скреж лице буташе под-

---

¹ В книгата са използвани преводи на „Божествена комедия“ на Данте Алигиери на К. Величков, Ив. Иванов и Л. Любенов.

вижното легло. Поглеждаше често към изпадналата в безсъзнание жена. Мократа ѝ коса бе разпиляна по възглавницата, а няколко кичура бяха залепнали за лицето ѝ. Устните ѝ бяха лилави, леко разтворени, кожата ѝ бе синкавобледа.

Носилката зави рязко към зала, пред която светеше надписът „Реанимация“.

Високият блед мъж, санитарят, ловко премести стойката със системата и освободи пространство за останалите лекари. Единият от тях извади фенерче и дръпна с лявата си ръка клепаща на младата жена.

– Реагира! – викна той.

– Бързо, сложете я на масата! – отсече главният лекар. – Не бива да губим време.

Две медицински сестри с отработени движения включиха електроди по тялото и главата ѝ. Лекарите наблюдаваха едновременно няколко монитора със зеленикави синусоиди, докато чакаха резултатите от изследванията.

Една от сестрите забеляза, че санитарят все още е в залата за реанимация и понечи да го избута навън. Той гледеше вцепенен безжизненото тяло. Без да обръща внимание на сестрата, с бързи крачки се приближи към леглото и понечи да докосне жената.

– Санитар, мястото ви не е тук! – извика строго главният лекар.

Други двама стиснаха санитаря за ръцете и го изведоха от залата. Този път той се подчини. Знаеше, че няма право да е там.

В натезалото от дъждовни облаци небе проблесна точка и започна да расте.

ДВЕ

Страница втора започваше с цитата:

*„...Сега съвсем за тебе ясен става
гневът Харонов, като те видя.“
Не бе престанал да ме наставлява,
и мрачния край така се разлюля,
че като смисля, тръпне ми душата.
Избухва вятър лют издън земя...*

Песен трета, Преддверието на Ада („Ад“)

БЕЛГРАД, 20 ЧАСА ПО-КЪСНО

Излезе вятър и прогони тишината на гъстия мрак.

Беше малко след дъното на нощта, сковала града в ноемврийски студ. Заранта тъкмо изпълзяваше под сянката на отстъпващата нощ, пустите улици ухаеха на стрит в паважа карамфил, а сънищата танцуваха с блуждаещите спомени, с които хората щяха да отворят очи, щом слънцето изгрееше.

Но в този миг земята изрева и някаква страшна сила разтресе улиците на Белград.

Сградата на Националната банка се залюля като прободена с вилица желирана торта. И в един миг хиляди парчета стъкла, камъни и мазилка се разхвърчаха из въздуха, пръснаха се на пода и изпълниха залите с дим и отломки. Нощният пазач скочи като ужилен в съня си. Пръстите му изпуснаха празна кафена чаша, а трясъкът ѝ го накара да отвори очи. Ослуша се и раздвижи посивели мустаци, сякаш можеше да надуши случилото се. Огледа се предпазливо. Хрумна му, че може да е имало атентат – рискът да работиш в банка. Опипа

се дали е цял, защото бе виждал не един разфасован пазач и не една разрушена сграда след бомбардировките. После вдигна слушалката и набра полицията.

Близо час по-късно в осиротялата утрин професор Светилич тичаше задъхан нагоре по тясната павирана улица, докато не излезе на булеварда. Все по-трудно си поемаше въздух, но не спираше. В главата му се въртяха кошмарни видения. Бялата му брада се клатеше като разлюляна от вятъра захарна тръстика. Ръцете му стискаха двата края на плетения шал, с който се пазеше от хапещия вятър. А лицето му бе прикрито в сянката на барета като разполовен кестен.

Професорът се озърташе напосоки, сякаш чуваше стъпки от миши нозе. Булевард „Пионирска“ бе необичайно пуст и мрачен в този час. Слабите нощни лампи се къпеха в лимонено сияние и се оглеждаха в мътните локви. Луната едва прозираше през теменужените облаци.

Светилич усети слабост в краката си и спря. Наведе се над обувките си и едва сега забеляза, че бе излязъл по пижама. Поколеба се дали да се върне... Не, не след толкова тичане! Нямаше време. Загърна се плътно в бежовия шлифер и продължи. Никой няма да забележи в суматохата, помисли си той. Събра сили и отново ускори крачка.

Полицейските сирени вече се чуваха в далечината. Пиян бездомник се поклащаше на място, вперил премрежен поглед в случващото се петдесетина метра по-надолу. В устните му догаряше цигара. Професорът го подмина.

Изведнъж Светилич се вцепени на място. Момчето от приземния етаж е било право, помисли си, като си спомни как звънеше на вратата, докато не му отвори.

– Какво искаш? Четири сутринта е! – мръщеше се на прага професорът.

– Банката!... Гръмнала е! – съобщи детето и Светилич хукна да се облича, без да пита повече.

Съседското момче знаеше, че професорът от десетилетия

изследва и работи по чудноватите яйцевидни камъни, превърнали се в историческа гордост на Сърбия. Но от няколко месеца хилядолетните находки бяха изложени във фоайето на Националната банка на булевард „Пионирска“. Иначе Светилич ги бе открил в края на 60-те години на миналия век по време на археологическа експедиция в Лепенски вир на брега на Дунав.

Пред сградата бяха спрели три пожарни и няколко полицейски коли. Сирените им виеха пронизително и багреха мрака.

Професорът усети стягане в гърдите. Нещо страшно трябва да се е случило, реши той и си представи скулптурите на парчета.

Банката е виновна, ядоса се. Спомни си, когато дойдоха от управата, за да му представят идеята си за изложба на находките в луксозното им фоайе¹. Казаха, че искат да го направят в чест на Деня на музея, но той знаеше, че целта им бе да надхитрят конкуренцията и да вкарат повече клиенти зад витрините си. Светилич отказа тогава категорично. Не можеше да позволи да им се случи нещо. Не и сега, когато тъкмо бе на път да разгадае тайната им. Тайна, която можеше да промени представата на хората за световната праистория.

Банките могат да бъдат твърде опасни места, повтаряше си той. Според статистиката те най-често ставаха обект на престъпления. С месеците обаче към идеята за преместването на експонатите се присъедини и общината, а след нея и настоятелството на музея, които междувремежно взеха няколко изгодни кредита от същата банка. И когато всички те се обединиха в укротяването на опърничавия професор, два месеца по-късно той се предаде. Успяха да го убедят, че така уж повече хора ще научат за гордостта на Сърбия. А и знае ли

---

¹ През лятото и есента на 2008 г. експонатите са преместени и изложени в сградата на Националната банка на Сърбия.

човек, утре от банката можеха да финансират някой негов научен проект. И така каменните скулптури, изписани с едни от първите познати в света символи, изпълниха безлюдното фоайе на финансовата институция.

– Тук не можете да влезете, господине! – отсече един полицай и понечи с ръка да спре професора, който опитваше да измести част от загражденията.

– Слушайте – викна той, – завеждам Праисторията в Историческия музей и отговарям за каменните монументи, изложени вътре. Трябва да вляза... – очите на Светилич трескаво се вираха през пушека, изпълнил сградата.

– Който и да сте, вътре е опасно!

– Но аз... трябва... Вие не разбирате...

– Очакваме експертите. Имало е взрив. Отдръпнете се! – бе категоричен униформеният. Кръстоса ръце, надяна гневна физиономия и заварди входа.

Полицаят нямаше как да знае, че пред него не бе човекът, а облечената в пижама сянка на Светилич, чиято душа отдавна бе заключена в загадъчните антропоморфни скулптури, въргалящи се по пода на изкорубената банка.

Иначе тялото му живееше в мезонет сред хаос от вещи, които намираха местата си веднъж на две седмици, когато идваше една пенсионирана съседка, за да почисти дома му. Сутрин професорът се събуждаше заради надеждата, че днес ще може да разчете нов знак от праисторическите монументи, намерени близо до Железни врата на Дунава. Последваха години на изследвания и анализи, докато не стана ясно, че находките могат да се окажат едни от най-важните археологически открития на века.

През 1968 г. по каменистия речен бряг беше извършена серия от разкопки на селища, първите следи от които бяха датирани на 9000 години, а може би и повече. Откритото древно светилище в Лепенски вир се отличаваше с уникалната си архитектура и неочакваните за епохата познания на създателите му по астрономия, физика и математика.

Бяха попаднали на комплекси от пирамидообразни храмове, жилища и загадъчни светилища. Но най-впечатляващи бяха близо петнайсетте каменни монумента с яйцевидна форма. Някои от тях бяха белязани само със знаци, а останалите имаха и ужасени лица, наподобяващи едновременно и риби, и хора, колкото и несъвместими да бяха двата вида. А телата им бяха изпъстрени с разнообразни символи.

След дълги анализи учените допуснаха, че знаците са свързани с най-старата писменост, позната в света, следи от която вече бяха открити в България, Румъния и в културата Винча в Сърбия. Това, което вълнуваше особено открителите на монументите, бе предположението, че именно сръбските може би щяха да се окажат най-старите сред намерените. А на Балканите доказването на първенството и употребата на „най“ бяха от особено значение.

Професорът все още трудно си поемаше дъх. Очите му дебнеха за следи от живот зад потрошените витрини на банката. Неколцина полицаи, чиито гласове къртяха под високите тавани, разсичаха с лъчите на фенерите си опушения прах.

От сградата излезе мъж. Униформата му подсказваше, че е от охраната на банката. Той позна професора, който упорито му махаше от тълпата. Мъжът често го бе виждал тук да наглежда безценните си археологически находки.

Светилич се спусна към него. Десетки въпроси крещяха в очите му. Униформеният ги превари:

– Професоре, камънаците ви изглеждат добре!... Само са паднали малко на пода.

– Паднали!... Но какво...

– Все още не сме сигурни.

Светилич свали баретата си и приглади побелялата си коса. Страхът гонеше мислите му като мухи. Ужасът, който градът бе изживял само преди девет години под падащите бомби, още разтреперваше жителите му в сънищата им. Не можеха лесно да забравят огнения дъжд, сполетял ги по ре-

шение на НАТО, по повод на една „милосърдна“ въздушна атака над Югославия¹.

– Бомба ли е било? – прошепна професорът.

Пазачът ококори очи, прекръсти се и отвърна:

– Пази боже!... Експертите, които са вътре, допускат, че е земетресение или подземно свличане. Имало някакви стари канали под сградата. Може би и заради валежите...

Светилич почеса голямата си като тиквена семка цепка на брадичката и попита:

– Ще ме пуснете ли вече да вляза?

Униформеният кимна. Реши, че това е единственият начин да се отърве от досадния старец.

Професорът хукна към фоайето на банката, въоръжен с черни мисли. Щом мина през вратата, потъна в облак прах. Лъчите от фенерите на полицаи и експерти по бедствията продължаваха да кръстосват димната завеса. Светилич направи няколко крачки и съзря петметрова цепнатина по мраморния под. Заобиколи я внимателно и продължи, докато не видя каменните яйца с ококорени рибешки очи и зяпнали от ужас уста. Витрините, пазещи експонатите, се бяха пръснали на парчета, а стъклените колони, които ги крепяха, лежаха на пода. Около тях безпомощно се търкаляха и самите скулптури.

Вятърът нахлу през счупените прозорци и събра на вихрушка стелещата се пепел. След нея се разнесе и димът от догарящи сажди.

Професорът трескаво започна да брой камъните. Бяха точно шестнайсет, колкото бе дал за изложбата в банката. По-дребните с овална форма се бяха търкулнали по пода. Застана до тях на колене в стъклата, докато пръстите му ги опипваха за пукнатини и наранявания.

Най-сетне се убеди, че са здрави, с изключение на няколко

---

¹ Бомбардировките продължават 78 дни, в които военните самолети хвърлят 36 000 касетъчни бомби. Резултатът е 3500 жертви, сред които 89 деца и 2500 цивилни. Хиляди други остават завинаги инвалиди.

излющени парчета. Изправи се, но тогава забеляза нещо, което секна дъха му. Девет от камъните, високи колкото четири-петгодишно дете, се бяха подредили в идеален шестоъгълник, в стройни редици и колони. Но не това удиви професора, който ги познаваше по-добре от собственото си тяло, а фактът, че се бяха наредили точно така, както ги бе открил на дунавския бряг – скупчени в най-южната точка на светилището. Още в онези дни бе разбрал, че са по-различни от всичко, намирано някога от археолозите. Спомни си ги подредени като обречени на дълга си воини, вторачени в нещо, което са очаквали, докато били затрупани от пепелта на времето. И макар да го бяха омагьосали с несмиримата си сила, вече трийсет години не му стигнаха, за да разчете символите, издълбани по тях.

Погледът му се плъзна по изписаните им със знаци тела, които в един миг се сляха в съвършена хармония. И професорът сякаш едва сега съзря отговора, който от десетилетия му убягваше, а черните криле на тъмните му мисли се разтопиха на сладко – достатъчно захаросано, за да прости на банката за нанесените на историята щети.

Излезе вятър и прогони тишината на гъстия мрак.

Людмила Филипова
АНТИХТОНЪТ НА ДАНТЕ

Отговорен редактор *Петя К. Димитрова*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Небойша Зорич*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Анна Георгиева*

Българска. Трето издание.
Формат 16/60x90
Печатни коли 37,5

ISBN 978-619-164-397-4

Издава еnthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Какво свързва пещерата Дяволското гърло в Родопите с Гроте ди Фрасаси – най-големия пещерен комплекс в Италия? Има ли нещо общо между Свещената плоча на математика доктор Дий, ръкописите на Данте Алигиери, посланията на Орфей и праисторическите монументи, открити в древното светилище от Лепенски вир до река Дунав?

Археоложката Вера Кандилова, позната на читателите от романа „Мастиленият лабиринт“ на Людмила Филипова, и Ариман, мистериозен млад мъж, който търси истината за тайнствения живот на баща си, се впускат в невероятно приключение. Приключение, което ще ги отведе от Балканите през Рим и Оксфорд до мистичния Антихтон, наречен от Питагор Антиземя. Като разгадават „тайната на десетте“, скрита в текстовете на Алигиери, героите стигат до прозрения, надминаващи всичките им очаквания и засягащи бъдещето на Земята. В тази умело забъркана сплав от легенди, древна философия, религия, астрономия и физика и с ритъма на десетте хиляди земни вдишвания Вера и Ариман намират отговорите на извечни въпроси: Кой сме ние и накъде се е отправило човечеството? Има ли път назад, ако осъзнаем, че посоката, по която сме поели, е грешна? И каква цена трябва да платим, за да поемем по върнатата?

„Антихтонът на Данте“ е вълнуващ исторически трилъв, в който археологическите доказателства и научните факти умело се преплитат с авторовото въображение, за да поведат читателя на едно приключение през човешката история и през тайни и загадки, вълнували поколения наред.

www.enthusiaist.bg

9

7 8 6 1 9 1 6 4 3 9 7 4

Цена: 22.00 лв.